

Sygnatura akt I C 61/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia, 9 kwietnia 2013r.

Sąd Rejonowy w Oleśnicy, Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący **SSR Ryszard Jaworski**

Protokolant Katarzyna Czerniawska

po rozpoznaniu w dniu 9 kwietnia 2013r. w Oleśnicy sprawy

przy udziale stron:

powód **Gmina W. z siedzibą we W.**

pozwany **A. K.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej A. K. na rzecz strony powodowej kwotę 122,40zł (sto dwadzieścia dwa 40/100) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 13.09.2011r;

II. dalej idące powództwo oddala;

III. zasądza od pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 107,00zł tytułem kosztów procesu.

Z.

- kal. 21 dni

9 kwietnia 2013r.

I C 61/13

UZASADNIENIE

Strona powodowa wniosła o zasądzenie od pozwanej 122,40zł tytułem należności za przejazd bezbiletowy środkiem komunikacji miejskiej.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty wydanego w elektronicznym postępowaniu upominawczym pozwana podniosła zarzut przedawnienia i braku wezwania do zapłaty.

Po przekazaniu sprawy do postępowania zwykłego pozwana podtrzymała zarzut przedawnienia roszczenia, a nadto wniosła o rozważenie jej sytuacji osobistej prowadzącej się do braku środków finansowych i wdrożonego procesu leczenia zmiany nowotworowej wymagającej leczenia operacyjnego.

W toku postępowania ustalono następujący stan faktyczny:

W istocie niesporne między stronami (k.41) jest, że w dniu 08.07.2011r. podczas kontroli pasażerów stwierdzono, że pozwana odbywa przejazd środkiem komunikacji publicznej bez wykupionego biletu. Zgodnie z uchwałą Rady Miejskiej

z 15.05.88r. w razie stwierdzenia jazdy bezbiletowej pasażer zobowiązany jest do uiszczenia należności przewozowej i opłaty dodatkowej w łącznej kwocie 122,40zł.

Nadto ustalono, że strona powodowa wezwała pozwaną – przesądowym wezwaniem do zapłaty – należności za przejazd bezbiletowy, które to wezwanie zostało doręczone na adres pozwanej 06.09.2011r.

Dowód:

wezwanie pierwotne k. 22

wezwanie przesądowe k. 25

XXX

W istocie w niniejszej sprawie kwestia przejazdu bez ważnego biletu i kwestia należnych z tego tytułu opłat była poza sporem, a zatem rozważenia wymagała tylko kwestia postawy prawnej dochodzonego roszczenia i termin przedawnienia roszczenia powódki.

W tym zakresie należy stwierdzić, że kwestie prawne w zakresie przewozu osób przez podmioty świadczące usługi w zakresie transportu normuje ustawa

z 15.11.84r. – prawo przewozowe. W art. 33a ust. 3 tej ustawy przewidziane zaś jest uprawnienie przewoźnika do pobrania należności z przewóz i opłaty dodatkowej, albo też uprawnienie do wezwania do zapłaty tych należności.

Wezwanie takie, wobec nieuiszczenia należności, zostało wystawione i wysłane na adres pozwanej podany podczas kontroli – oraz zostało odebrane i podpisane przez domownika zamieszkałego pod tym adresem. Zatem doręczenie takie uznać należało za wywierające skutki przewidziane w art. 75 ust 1 cytowanej ustawy. Powołany przepis przewiduje zaś, że przewoźnikowi przysługuje prawo do dochodzenia roszczeń w postępowaniu sądowym, po bezskutecznym wezwaniu zobowiązanego do zapłaty.

Tym samym do rozważenia powstała kwestia podniesionego zarzutu przedawnienia – co do której to kwestii przepisem szczególnym jest art. 77 powołanej ustawy w ustępie pierwszym tego przepisu przewidziane jest zaś, że roszczenia (...) przedawniają się z upływem roku. Jednak ustęp 3 pkt 4 tego przepisu przewiduje, że termin tego przedawnienia biegnie „od dnia w którym zapłata powinna była nastąpić”. Zgodnie zaś z art. 75 ust. 2 ustawy wezwanie do zapłaty uznaje się za bezskuteczne jeżeli dłużnik nie zapłacił dochodzonych należności w terminie 3 miesięcy od dnia doręczenia wezwania do zapłaty.

Skoro zatem w dacie kontroli (08.06.11) pozwana otrzymała wezwanie (- k. 22 akt) niezależnie od wezwania przesądowego, to pozwana miała termin 3 miesięcy do uiszczenia należności. Zatem początek biegu terminu przedawnienia rozpoczynał bieg 08.09.11r. i upłynął 08.09.12r. Tymczasem pozew złożony został 05.07.12r. co powoduje, że na ten dzień roszczenie powódki nie było przedawnione, a tym samym żądanie uznać należało za zasadne.

O należnych odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 kc, przy czym skorygować należało początkowy termin ich wymagalności. Termin określony w pozwie był bowiem wcześniejszy od określonego w żądaniu zapłaty (k.25), a tam określono go na 7 dni od otrzymania wezwania (czyli 06.09.11).

Równocześnie należy wskazać, że żądanie oddalenia powództwa z uwagi na chorobę i brak bieżących dochodów (co należy rozpatrywać w kontekście art. 5 kc) nie mogło być uznane za zasadne.

Po pierwsze bowiem kwota należności jest stosunkowo nieznaczna, a po wtóre co do młodego człowieka nie można zakładać niewypłacalności ciągnącej się w nieskończoność. Nawet zaś gdyby tak, to nie pozbawia to wierzyciela możliwości żądania zapłaty.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 kpc zaś na zasądzone należności składa się opłata od pozwu oraz wynagrodzenie pełnomocnika (i opłata stała) w minimalnej stawce przewidzianej w § 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Z/

1. odpis wyroku wraz z uzasad. dor. pozwanej

17.04.2013r.